

## Arrest

nr. 287 518 van 13 april 2023  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Mr. D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

*2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn huidig verzoek om internationale bescherming deels baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn echtgenote M. J. C. H. in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het hernemen van de middelen en argumentatie ontwikkeld in het verzoekschrift van zijn echtgenote.*

*Inzake zijn echtgenote (zaak nr. 280.976) wordt als volgt beschikt:*

*“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

*2. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien haar beperkt politiek activisme was het niet aannemelijk dat zij met redelijke waarschijnlijkheid door de Venezolaanse autoriteiten geviséerd zou worden. Zij maakte haar voorgehouden problemen met de colectivos en de FAES voorts niet aannemelijk. De neergelegde stukken waren onvoldoende bewijskrachtig. Zij toonde niet aan dat zij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. De veiligheidssituatie in Venezuela noodzaakte geen internationale bescherming. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 255 482 van 1 juni 2021.*

*In het kader van haar huidig verzoek haalt verzoekster aan dat zij een nieuw bewijsstuk heeft dat aantoont dat zij in Venezuela seksueel misbruikt is door iemand die voor de regering werkte. Zij had daarover in haar eerste verzoek niets gezegd omdat zij toen geen bewijzen had. Zij weet niet of deze persoon nog actief is, maar gezien hij connecties heeft, vreest zij dat zij bij terugkeer naar Venezuela opgesloten of vermoord zou kunnen worden. Ter staving van haar huidig verzoek legt zij een dagvaarding neer van de dader in verband met een klacht die zij neerlegde omwille van een verkrachting.*

*3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:*

*“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

*Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.*

*De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van*

vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster hier in gebreke blijft.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Betreffende verzoekster haar kritiek dat de commissaris-generaal de termijn van 10 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet, niet heeft gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de termijn waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen op grond van voormelde bepaling een termijn van orde is en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Verder kan verzoekster niet worden gevolgd in haar bewering dat na die 10 dagen het CGVS niet meer bevoegd zou zijn om een dergelijke beslissing te nemen.

6. Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 4B, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen

ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

7. Met betrekking tot de verkrachting door L. A. C. R. heeft de commissaris-generaal het volgende vastgesteld in de bestreden beslissing: “Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en de stukken die u neerlegt met betrekking tot een niet eerder aangehaalde verkrachting door een zekere L.(...) A.(...) C.(...) R.(...), tijdens een betoging in 2014 en uw daaraan verbonden vrees dat hij u – mocht hij nog actief zijn – zou vermoorden of laten opsluiten omdat u hiertegen klacht zou hebben ingediend, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen (Verklaring volgend verzoek, punt 17, 19, 20; stuk 1+ vertaling).

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat u geen enkele melding maakte van deze feiten in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Als reden voor deze omissie, stelt u enkel dat u er geen bewijs van had en nog niet over het document beschikte (Verklaring volgend verzoek, punt 17). Indien u deze persoon werkelijk vreesde, kan echter van u wel degelijk verwacht worden dat u dit zou vermelden, quod non. Dat u hiervoor niet meteen een document zou kunnen voorleggen, vormt hiervoor geen verschoningsgrond. Er werd bovendien expliciet aan u en uw partner gevraagd of er nog andere redenen waren waarom jullie niet konden terugkeren of die u had meegemaakt, waar jullie beiden ontkennend op antwoordden (CGVS 1926937, p. 28; CGVS 1926937B, p. 25). Dat jullie deze verkrachting, de klacht en de vrees die u hierdoor tot op heden zou koesteren, niet vermeldde en geen afdoende verklaring bieden voor deze omissie, schaadt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis dan ook ernstig.

Bovendien is het voorgelegde document onvoldoende bewijskrachtig. Hoewel u beweert dat dit uw aanklacht zou zijn tegen L.(...) A.(...) C.(...) R.(...) (Verklaring volgend verzoek, punt 19), gaat het in werkelijkheid om een dagvaarding van deze persoon om zich te melden bij een kantoor van de Bolivariaanse Nationale Garde in het kader van het strafrechtelijke onderzoek over uw verkrachting. Het is hierbij opmerkelijk dat u kennelijk niet goed weet wat de aard van dit document is, gezien u stelt dat het over een verklaring gaat die u in 2015 aflegde in Venezuela. Het gaat echter om een document dat helemaal niet aan u was gericht, aangezien het een dagvaarding is die enkel aan de voorgehouden dader vraagt om zich te melden. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u wel in het bezit zou zijn van dit document, maar niet over uw eigenlijke klacht of het vonnis beschikt. U geeft daarenboven ook geen enkele indicatie hoe u dit document dan wel verkregen zou hebben. Bovendien gaat het om een kopie, waarvan de echtheid onmogelijk vast te stellen valt en die dus vervalst kan zijn.

Bovendien is wordt de geloofwaardigheid van uw vrees bijkomend ontkracht door de vaststelling dat de dagvaarding van oktober 2015 zou dateren en over een klacht uit 2014 zou gaan, maar dat de dader u tot aan uw vertrek uit Venezuela in 2019 kennelijk met rust zou hebben gelaten, aangezien u tijdens uw eerste verzoek hier geen melding van maakte. Ook in uw huidig verzoek maakt u geen enkele melding van problemen die u in dat verband zou hebben gekend en evenmin van problemen die u door uw familie, waarmee u nog contact heeft, zouden zijn gemeld sinds uw vertrek (Verklaring volgend verzoek, punt 22). Dat u dan meer dan zeven jaar later, bij een terugkeer wel door deze persoon of zijn contacten vervolgd zou worden, houdt dan ook geen enkele steek. U geeft ook geen enkele reden of verklaring waarom dit zo zou zijn. Deze ongeloofwaardige gang van zaken schaadt de geloofwaardigheid van uw problemen met L.(...) A.(...) C.(...) R.(...) dan ook verder. Waar uw echtgenoot inroept dat jullie omwille van uw klacht worden gevisieerd door de politie, concretiseert hij deze blote bewering evenmin (Verklaring volgend verzoek echtgenoot, punt 20).

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat uw problemen met L.(...) A.(...) C.(...) R.(...) niet aannemelijk zijn. Dit is dan ook geen nieuwe element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maakt.” Verzoekster werpt geen ander licht op de voorgaande vaststellingen door in haar verzoekschrift haar beweerde problemen/verklaringen te herhalen en te verwijzen naar het voorgelegde document.

8. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij geen woning of inkomen meer heeft in Venezuela sinds haar vertrek, terwijl de levensomstandigheden in Venezuela uitermate precair zijn, dat Venezuela te kampen heeft met een economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, een dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie, en dat zij hierdoor dreigt terecht te komen in een situatie van verregaande armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

*De Raad stelt vast dat verzoekster, door de loutere stelling in haar verzoekschrift dat de levensomstandigheden in Venezuela uitermate precair zijn en dat Venezuela te kampen heeft met een economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, een dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie, de analyse omtrent de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela uit de bestreden beslissing slechts bevestigt en niet aantoonst dat zij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dat zij op gerichte en intentionele wijze zou onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling is een loutere bewering die zich verder niet staakt aan de hand van objectieve informatie, noch toont zij aan dat dit zou blijken uit de beschikbare landeninformatie.*

*9. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”.*

*3. De Raad sluit zich verder aan bij hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld omtrent verzoeker zijn vrees bij een terugkeer naar Venezuela opgesloten te worden omdat hij op illegale wijze het land verlaten heeft: “Waar u verder vreest bij een terugkeer naar Venezuela opgesloten te worden omdat u op illegale wijze het land verlaten hebt, dient het volgende opgemerkt te worden:*

*Uit de COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 23 november 2021 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_houding\\_van\\_de\\_autoriteiten\\_ten\\_aanzien\\_van\\_migratie\\_20211123\\_1.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf) blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.*

*Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.*

*De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. De door u voorgehouden problemen met de colectivos en de FAES werden namelijk tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden.*

*Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.”.*

4. Derhalve lijkt verzoeker evenmin elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 maart 2022 staat het volgende vermeld:

*“De zaken 280 945 en 280 976 (volgnr. 18) worden samen opgeroepen en behandeld. De voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. De verzoekende partijen zijn het niet eens met deze beschikkingen, stellen dat de nieuwe elementen die zij hebben aangebracht onvoldoende werden beoordeeld en verwijzen daartoe naar wat zij onder randnummer 7 in hun beider verzoekschriften ten gronde hebben uiteengezet; uiteenzetting waaruit blijkt dat de nieuw bijgebrachte elementen de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Verder wijzen de verzoekende partijen op de huidige algemene situatie in Venezuela en stellen zij bij terugkeer te zullen terechtkomen in een situatie van “verregaande armoede”. ”*

5. De Raad stelt vast dat verzoeker, door zich er tot voormeld algemeen betoog te beperken, ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 31 januari 2023 opgenomen grond.

Door louter te verwijzen naar het verzoekschrift, en meer bepaald het hierin onder randnummer 7 aangehaalde dat o.a. handelt over de door hemzelf en zijn echtgenote in het kader van huidig volgend verzoek neergelegde dagvaarding en de algemene precaire situatie in Venezuela waardoor hij bij terugkeer zou terechtkomen in een situatie van verregaande armoede, te herhalen dat de aangebrachte nieuwe elementen onvoldoende werden beoordeeld en te volharden dat deze bijgebrachte elementen de kans op internationale bescherming wel aanzienlijk zouden vergroten – een argumentatie die hij al eerder in zijn verzoekschrift uiteenzette waardoor zijn betoog ter zitting niets meer is dan een herhaling ervan –, gaat verzoeker geheel voorbij aan, minstens gaat hij niet concreet in op en laat hij na concrete en pertinente opmerkingen en argumenten bij te brengen met betrekking tot hetgeen hierover eerder al uitgebreid en concreet werd vastgesteld en uiteengezet in voormelde beschikking. Verzoeker slaagt er dan ook niet in, nu hij de betreffende concrete vaststellingen uit de beschikking ongemoeid laat, en louter eerder aangehaalde argumenten herhaalt, op die grond een ander licht te werpen. De loutere opmerking het niet eens te zijn met die beschikking(en) vermag vanzelfsprekend evenmin afbreuk te doen aan de

inhoud ervan. De Raad benadrukt dat de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Met een loutere en algemene verwijzing naar de algemene situatie in Venezuela wordt niet in concreto aangetoond dat verzoeker op intentionele en gerichte wijze door een actor van vervolging of ernstige schade, in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, in casu een situatie van verregaande armoede, bij terugkeer naar Venezuela.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES